

## [Aksel Larsen.]

blev forkastet og det hele på den måde rykket på afstand fra offentligheden.

Kommissionen af december 1945 anlagde et meget langsommeligt arbejdstempo og afviste kommunisternes forslag om fremskyndelse af arbejdet. Da folketingets øvrige partier så i januar 1948 ikke alene forkastede vort forslag om en ændret sammensætning af kommissionen og om offentlighed, men også godkendte det langsomme arbejdstempo, var det åbenlyst, at der ikke kunne og vel heller ikke skulle tilstræbes virkelige resultater af kommissionernes arbejde — og dette har vi fuldtud fået bekræftet i dag.

Som allerede sagt: det er lykkedes at få omtrent 10 år til at gå med undersøgelser, der ikke på nogen måde kan siges at have været virkelig grundige på de områder og vedrørende de begivenheder, hvor der var mest grund til det. Det er forståeligt, at dette parlamentariske undersøgelsesarbejde efterhånden af befolkningen er blevet omfattet med en ligegyldig interesseløshed, og at det eneste, der efter 10 års forløb ville kunne overraske befolkningen, var, om kommissionerne eller folketinget påpegede alvorlige fejl i dansk politik eller oven i købet sagde: der skal gøres ansvar gældende! Men denne overraskelse forskånes folket altså for.

Udvalgets betænkning og de ordførertaler, der hidtil er holdt, giver udtryk for, at det ikke alene var utilbørligt endsiges straffbart, men tværimod i sin bedste orden, at grundloven blev brudt på det groveste, og at regering, myndigheder og erhvervs-kredse samarbejdede positivt med besættelsesmagten. Den berygtede Scavenius-erklæring om regeringens beundring for de store tyske sejre anses ikke for utilbørlig, lige så lidt som daværende statsminister Staunings udtalelser på Langeliniepavillonen til det svenske „Aftonbladet“ eller hr. Gunnar Larsens udnyttelse af sin ministerpost til at forberede privatgesjæft i de af Tyskland besatte områder af Sovjetunionen. Heller ikke den lovstridige understøttelse af hvervning til tysk krigstjeneste giver anledning til så meget som en anmærkning.

Der skal *ingen* drages til ansvar i anled-

ning af, at politiets såkaldte efterretnings-tjeneste — som forresten netop påny har benyttet lejligheden til at gøre sig ufordelagtigt bemærket — ikke alene førte det såkaldte kommunistkartotek videre efter 9. april, men velvilligst gav Gestapo afskrifter af det. Det anses åbenbart for værende i bedste orden, at politiet efter telefonisk ordre fra statsministeren i 1941 arresterede 5—6 gange så mange formodede kommunist-ster, som Gestapo havde ønsket, og at de grundlovsbrud, der blev begået i den forbindelse, kronedes med arrestation af folketingsmedlemmer.

Der skal ikke så meget som gives en irettesættelse til daværende højesteretspræsident Troels G. Jørgensen, som i bevidst ond tro gav de nævnte grundlovsbrud sin allerhøjeste juridiske velsignelse og under brud på sandheden og sin embedsed søgte at retfærdiggøre den ulovlige kommunistlov med den gemene påstand, at vort parti er knyttet til regeringen i et fremmed land og modtager sine ordrer derfra. *Ingen* skal drages til ansvar for, at dansk politiledelse var mere end ivrig efter i besættelsesmagtens interesse at udfolde al sin dygtighed i jagten på modstandsbevægelsens folk, og der er åbenbart *ingen*, der har eller føler noget ansvar i anledning af, at man end ikke gav Horserødfangerne den lovede advarsel, men prisgav dem til Gestapo og til intetgørelseslejren i Stutthof.

Frikendelse over hele linien — det er det resultat, udvalget er kommet til, og det overrasker som sagt *ingen*. Men så stor den gensidige solidaritet end er, formår den dog ikke at hindre en deling efter partipolitiske interesser i udvalget, når det gælder vurderingen af eet enkelt spørgsmål: selve den 9. april. Vi føler ikke stor trang til at deltage i debatten om det, man nu vil søge at gøre til hovedsagen, og hvorved man vel også mener lettere at kunne bringe alt andet i forglemmelse. Vi føler ikke trang dertil, så meget mindre som de, der nu angriber det ærede medlem hr. Alsing Andersen, kun vil tale om hans virksomhed fra 19. januar til 9. april 1940, men i sympatifuldt tavshed forbigår hans underskrift på det berygtede cirkulære af 2. september 1943 med dets bitre anklager mod det danske folk, fordi dette danske folk gennem mod-